

Recensent H.J.Lammers

Rikki Paulissen : ‘Grijze muis’ Uitgeverij Boekscout.nl, Soest 2009, ISBN 978-94-6089-029-1 Zie ook www.boekscout.com (Epilepsie/Autisme/ED/1)

Soort boek / ziekte / stijl:

Een autobiografisch verslag op basis van dagboek aantekeningen bijgehouden door een autistisch meisje, verteld door een door haar verzonnen meisje. 39 bladzijden.

(*voorwoord*) “Ik heb bij enkele hoofdstukken titels van liedjes gezet. Het boek wordt alleen maar leuker wanneer je de moeite neemt om het liedje op te zoeken of te downloaden. Geniet van het boek!!”.

Over de schrijfster: Rikki Paulissen (1993) zat in 5 HAVO toen ze dit boekje schreef. Ze kreeg op 6 jarige leeftijd epilepsie, vermoedelijk als gevolg van lidtekenvorming in de hersenen door meningitis toen ze tien maanden was. Op haar 14^e blijkt dat zij autistisch is.

(*achterkaft*) “Haar hoofd zit dan ook vaak overvol met alles wat zij meemaakt. Door alles op te schrijven in een dagboek creëert zij weer ruimte in haar hoofd”.

Haar oudere broer wordt met het syndroom Asperger in een kliniek opgenomen. Haar ouders gaan in goede verstandhouding uit elkaar. Zij blijft met haar twee broers bij haar moeder, maar ziet haar vader elke week thuis.

Boekbespreking : Rikki laat haar verhaal vertellen door Meike, af en toe onderbroken door een afzonderlijke alinea waarin Rikki commentaar geeft. Dit veelal in de vorm van een gesprekje met haar overleden opa die heel goed kon luisteren en met wie zij daarom een innige verstandhouding heeft gehad.

Het meisje Meike loopt op de speelplaats naar het klimrek en krijgt een raar gevoel in maag en hoofd. De Juf spreekt haar aan maar krijgt geen antwoord. Na een paar minuutjes gaat het weer. Juf zegt haar dit aan haar moeder te vertellen, wat ze doet en aan haar moeder vertelt over een “grijze vlek”. Via de huisarts gaat Meike naar ziekenhuis. Daar wordt de diagnose epilepsie gesteld. De voorgeschreven pillen helpen goed maar na enkele jaren, toen Meike in groep acht zat, kwamen de aanvallen weer heftig terug.

Er was al gezegd dat de medicijnen de epilepsie niet konden genezen maar dat ze wel de aanvallen enigszins konden afremmen, en naarmate Meike ouder zou worden de aanvallen zouden toenemen en dus ook de dosering van de medicijnen.

Vanaf groep acht voelt Meike zich nooit meer helemaal op haar gemak. Er worden groepjes gevormd en zij hoort nergens bij, zij voelt zich eenzaam. Meike staat overal buiten, voelt zich een “grijze muis”. Ze ondergaat veel onderzoeken, o.a. een week lang in een epilepsiecentrum. Besloten wordt tot een operatie, die niet helemaal naar wens verloopt. De moeder van Meike vergelijkt het gedrag van haar met dat van haar zoon Eef en denkt dat Meike ook autistische trekjes heeft. Meike blijkt inderdaad een vorm van autisme te hebben, “klassiek autisme” genoemd. Tot groot verdriet van Meike wordt Eef in een kliniek opgenomen.

In een drukke omgeving, zoals een klas, kan Meike de geluiden niet “filteren”. Zij neemt alles op en leert al snel zaken te negeren. Het plannen van werk voor school en thuis is niet zo’n probleem, maar wel de uitvoering van die planning.

Ze wordt hierbij, gelukkig, goed professioneel begeleid.

Meike is dol op musicals en door haar pianolessen kan zij haar lievelingsliedjes zelf spelen. In haar klas zit nog een autistische jongen, Rick. Meike en Rick vangen elkaar op en leren van elkaar. Door Rick komt Meike ook bij de “Future Group”, een groep met allemaal autistische kinderen, die één keer in de twee weken, op zaterdag, bij elkaar kwam om een activiteit te gaan doen, soms heel leuke maar vaak ook heel erg saaie. Vele hiervan worden kort beschreven. Toch is er ook in deze club sprake van groepsvorming.

Via een anonieme website chat Meike met “vriendjes” over de gehele wereld, o.a. met Duncan in Nieuw Zeeland, op wie zij smoorverliefd wordt. Zij verbreekt al snel de relatie omdat Duncan ophoudt te antwoorden. Meike komt daarna in contact met een, in Turkije wonende jongen Caner, die lijdt aan een slaapstoornis.

Slotlinea van het verhaal: “Meike en Caner waren allebei anders. - - Het maakte Meike en Caner niet uit wat iedereen van hen dacht. Wanneer ze gelukkig waren met hoe HUN leven eruit zag, hoefde niemand te zeggen hoe het anders moest. - - ‘I love you too, more then ever’ zei Caner, en ze vielen op de bank tegen elkaar aan in slaap”.

Citaten :

(pag. 35) : “Als lezer heeft u waarschijnlijk gemerkt dat ik bij enkele hoofdstukken de titelsong van een Disneyliedje heb gezet. Dat deed ik expres, omdat ik mijzelf vaak in zo’n liedje herken. Ik ben anders, maar net als vele anderen ben ik niet raar. Wanneer ik naar deze liedjes luister en mijn ogen sluit, herken ik mijn eigen gebeurtenissen en gevoelens”. *(de betreffende teksten worden volledig gegeven, met bronvermelding, pag.35/37).*

(Pag. 39, “Tot slot”) : “Ben ik nu ook een grijze muis? Ben ik hetzelfde als alle anderen? Nee, natuurlijk niet, want IEDEREEN is anders en niemand is dus hetzelfde.

In dit boek staat mijn leven maar heel kort beschreven, want natuurlijk maak ik veel meer mee dan deze dertig pagina’s. De belangrijkste, leukste en soms ook verdrietigste momenten staan erin. Zo kan iedereen een beetje een indruk krijgen van hoe het leven eruit ziet vanuit de ogen van iemand die ‘anders’ is”.